

hus til 550,000 Kr., Esbjerg til 150,000 Kr., Horsens til 110,000 Kr., Nakskov til 105,000 Kr., og her i København er opført offentlige Slagtehus, der staa Kommunen i en Sum af omtrent 4 Mill. Kr. Man ser, at det er mange Millioner, som Byerne have anvendt til denne Sag for at sikre Borgerne at kunne faa virkelig sundt og godt Kød, og disse Ofre have Byerne bragt i Henhold til den bestaaende Lovgivning. Jeg skal saaledes f. Eks. nævne, at den Gang Randers gik til Vedtagelsen af sit offentlige Slagtehus, der har kostet 280,000 Kr. — det var i Aaret 1900, altsaa for ikke ret længe Siden — fik Byen stadfæstet et Tillæg til sin Sundhedsvedtægt af Justitsministeren, og det blev den Gang udtalt, at det var i sikker Forventning om, at de eksisterende Forhold ogsaa maatte blive bestaaende, fordi Kommunen ellers ikke turde gaa med til at anvende en saa betydelig Udgift, som her var Tale om. Vil man spørge disse Kommuner, hvorfor de have bragt disse meget store Ofre, vil Svaret alle Steder være, at det udelukkende er sket af hygiejniske Hensyn, og man vil ikke være i Stand til at paavise, at det nogetsteds er sket, fordi man derigennem vilde tjene Penge, og efterser man Regnskaberne for disse offentlige Slagtehus, vil det ogsaa vise sig, at de Overskud, der fremkomme paa Slagtehusenes Regnskaber, i de allerfleste Tilfælde kun strække til at dække Renten af Anlægskapitalen og de nødvendige Vedligeholdelsesudgifter, som et saadant Anlæg medfører, og mange Steder er man ikke en Gang i Stand til ved Hjælp af de Indtægter, som Slagtehusene give gennem Slagteafgift og Kontrolafgift, at kunne faa Dækning for de Udgifter eller den Kapital, Kommunen har anbragt i disse Foretagender.

Hvor ideelt man end ser paa Sagen, kan man ikke helt holde Pengespørgsmaalet ude, man er nødt til ogsaa at tage Hensyn dertil, og derfor have vi, der repræsenterer Byernes Interesser, ogsaa Gang efter Gang fremdraget dette under denne Sags Behandling. Ministeren havde ogsaa imødekommet dette Ønske fra Byernes Side, at der i det mindste foreløbig maatte blive ydet dem nogen Erstatning for de Tab, de nødvendigt ville komme til at lide, naar denne Lov blev vedtagen. Der var blevet fastsat lempelige Vilkaar. Jeg havde hellere set, at denne Erstatning var bleven ydet paa en anden Maade, at den ikke skulde være ydet, saaledes som Ministeren havde foreslaaet, gennem en synkende Afgift, men at det kunde have været afgjort

enten en Gang for alle, ved at Staten gav en Erstatning til disse Kommuner, eller at der paa de aarlige Finanslove var blevet fastsat en Sum som Erstatning til de Kommuner, der havde bragt disse store Ofre. Men i ethvert Tilfælde har Ministerens og min Tanke været den samme, vor Hensigt har været den samme, Ministeren har ønsket det løst ad een Vej, jeg ad en anden Vej, men Maalet, vi have sigtet til, har været det samme. Men nu viser det sig, at Ministeren og de Medlemmer, der staa paa samme Standpunkt som jeg, have lidt et Nederlag, at Landbointeresserne i dette Ting have været saa stærke, at det ikke har været muligt at gennemføre disse Tanker om Erstatning, de ere blevne udstemte. Der er jo ikke mere ved den Sag at gøre. Vi Repræsentanter for Byerne maa erkende, at vi ere et Mindretal, de Herrer Landborepræsentanter ere Flertal, vi maa bøje os for den sørgelige Kendsgerning, at 1 sjællandsk Bonde har lige saa megen Valgret som 4—5 Københavner, og det er naturligt, at en saadan Valgkredsordning skal nok give sig stærke Udslag ved Lejlighed, og den har blandt andet givet sig et stærkt Udslag ved denne Lejlighed. Vi ligge altsaa under, og vi maa bøje os for Overmagten, og der er ikke mere at sige til den Sag.

Jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger om de Ændringsforslag, der ere stillede. Det ene er stillet af Ordføreren og bag ham staaar saa godt som hele Udvalget. Dette Ændringsforslag er fremgaaet af et Forslag, som var stillet af tre ærede Medlemmer ved Sagens tredie Behandling, nemlig det ærede Medlem for Fuglebjerg (Lars Jensen), det ærede Medlem for Ruds-Vedby (Jørgensen) og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen). Den ærede Ordfører var ved at ville karakterisere dette Ændringsforslag, som disse tre Medlemmer havde stillet, men han greb sig selv i sine Udtalelser og sagde ikke det, han vist havde tænkt at sige, han vilde ikke bruge stærke Ord om det, jeg skal heller ikke gøre det; vi vare alle enige om, at det var et umuligt Forslag, og de Herrer maatte ogsaa selv ombringe deres eget Barn og trække det tilbage og ikke lade det komme til Afstemning. Men nu er der af dette umulige Ændringsforslag, som ikke havde noget med det virkelige Liv at gøre, fremstaaet et nyt, stillet af Ordføreren, og dette nye Ændringsforslag gaar ud paa følgende: „For hjemmeslagtede, ukontrollerede Varer bestemmer Justitsministeren efter Forhandling med de kommunale Raad Afgiftens